

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

สงคราม
พิชิตปฐพี

นิตยสาร
สาร
ผู้ควาย

Mao Ni เขียน มดแดง แปล

ENTER

ทดลองอ่าน

将门

สงครามฟ้า
พิชิตปฐพี

สยบฟ้ายิศาจปฐพี 19

Mao Ni เขียน มดแดง แปล

《将夜》 Jiang Ye

Volume 19

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author: 猫腻 Mao Ni

Originally published in China by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai edition rights under license granted by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai translation copyright © 2018 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2266-5

ภาพประกอบ 東方月

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 229 บาท

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

เข้าสู่ภาคใหม่ 'ฤตุสารทอันอุ่นววย' ดำเนินความสนุกกันต่อเลย เพราะแม้ว่าหนึ่งเซเวียจะคลี่คลายความแค้นของตนลงสำเร็จแล้ว เท่ากับบรรลุปเป้าหมายสูงสุดในชีวิต แต่เขาก็เดินทางมาไกลเหลือเกิน และยังมีเหลือหนทางอีกยาวมาก ๆ ให้ต้องเดิน หันหลังย้อนกลับไม่ได้แล้วด้วย ทว่าจะเดินยังไงไม่รู้แหละ แต่ที่แน่นอนแล้วก็คือในภาคสาม หนึ่งเซเวียกับซังซังต้องเดินทางลงแดนใต้ไปยังถิ่นฐานของสำนักพุทธ!

ตำนานโลกแห่งความมืด คำทำนายเรื่องบุตรหมิงหวัง การอพยพลงใต้ของชาวฮวง บัลลังก์มังกรดำถึง เยี่ยหงอวี่กับอาศรมเทพ หลงชิงกับอารามจื่อเส่ว มหาเถระแห่งวัดลั่นเคอ... ฟังแค่นี้ก็รู้สึกถึงความอุ่นววยแล้ว หนึ่งเซเวียยังต้องเจอกับอะไรต่อมิอะไรอีกเยอะ พวกเราก็อย่าเพิ่งทิ้งอ่านึงไปไหน อยู่เอาใจช่วยกันต่ออีกเฮือกยาวๆ นะทุกคน!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปู้คส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนั้นนอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมากเข้าก็นึกคึกอยากเล่าเรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 20 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านับแต่นั้น มาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างกันหลายมามากมาย ได้รับรางวัลมาบ้าง แต่สิ่งที่ยากให้เป็นก็ยังไม่พ้นคำว่า 'อ่านสนุก' นี้แหละ หวังว่าจะสนับสนุนกันต่อไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจนักแปล

สวัสดิ์คือนักอ่าน หายหน้ากันไปนานหลังจากกระบี่เทพสังหารจบ คราวนี้มีนิยายแนวกำลังภายในแฟนตาซีย้อนยุคมาเสนอค่ะ

นิยายเรื่องนี้ดำเนินเรื่องขึ้นในแคว้นต้าถัง ซึ่งผู้เขียนใช้ข้อมูลบางอย่างของราชวงศ์ถังของจีนมาอ้างอิงเพื่อให้ถ่ายทอดการดำเนินเรื่องอย่างเช่น ตำแหน่งขุนนาง เป็นยุคที่เทิดทูนยกย่องผู้ฝึกดาบว่าเป็นผู้ที่มีความเก่งกาจสามารถจุดเทพเจ้า ตัวเอกของเรื่องเป็นคนที่ใช้ชีวิตต่ำต้อย ไม่มีคุณสมบัติในการฝึกดาบ แต่อาศัยความเด็ดเดี่ยวแน่วแน่และมันสมองระดับอัจฉริยะของภพก่อน รวมถึงโชคชะตาเข้าขั้นปาฏิหาริย์ได้เต้าขึ้นสูงสุดสูงสุด

ผู้แปลมีความเห็นว่าผู้เขียนมีความรู้ลึกซึ้งทั้งด้านปรัชญาและประวัติศาสตร์สามารถถ่ายทอดผ่านตัวหนังสือได้อย่างมีอรรถรส ส่วนตัวละครแต่ละตัวก็มีจุดเด่นน่าสนใจ อ่านแล้วให้ความรู้สึกลากหลายอารมณ์ บทนี้เร้าใจ นอกจากนี้ผู้เขียนยังสอดแทรกอารมณ์ขันเป็นระยะ จึงอยากนำเสนอให้เพื่อนๆ ได้อ่าน หวังว่าจะถูกคือนักอ่านทุกคนนะคะ

คารวะจากใจ

มดแดง

แนะนำตัวละคร

- * จั้วจื่อหา ศิษย์ลำดับสามของสวนโม้ฉือแคว้นต้าเหอ อายุยี่สิบ
นิสัยสุภาพอ่อนโยน หนักแน่นสุขุมมีมารยาท
- * เทียนเมานี้วี่ ศิษย์น้องเล็กสวนโม้ฉือแคว้นต้าเหอ อายุสิบสี่ เพิ่งจะ
เข้าสู่ด่านไ้ฉงน นิสัยน่ารักไว้แต่ยงสา มีฝีมือในด้าน
การทำอาหาร
- * ซวีเซียงเกอ ศิษย์รุ่นที่สามสิบสี่ของนิกายเฮ่าเทียนฝ่ายใต้ ปัจจุบัน
ดำรงตำแหน่งจอมข่ายเวทหน่วยเทียนชู่
- * โม้ซันซัน ผู้มั่งงายอักษร หนึ่งในสามผู้มั่งงายในปฐพี เป็นศิษย์
ปรมาจารย์อักษรแคว้นต้าเหอ ลุ่มหลงมั่งงายในมรรคา
แห่งยันต์และอักษรลายฟู่กัน นิสัยเจี๊ยบขริ่ม เย็นชา
เฉยเมย ไม่ใส่ใจกับเรื่องราวทางโลก
- * เว่ยกวงหมิง ต้าเสินกวนหน่วยแสงสว่างของอาศรมเทพแห่งซี้หลิง
เพราะปลอมแปลงคำสั่ง ทำให้เจ้านิกายมีโทษ
ถูกจับขังในศาลามีตด้านหลังกเขาเถาซานนานสิบสี่ปี

- * เงินปาฉื่อ   ถงหลังของกองกำลังทหารม้าอาศรมเทพ ภายนอกดู
น่าเกรงขามมีคุณธรรม แต่อันที่จริงเลือดเย็นเห็นแก่ตัว
อาศัยอำนาจบาตรใหญ่ข่มเหงรังแกคนทั่วไป และชอบ
แย่งความดีความชอบทางการทหารกับผู้อื่น

- * หลินหลิง   แม่ทัพหน่วยรบเน่ยเฟิงของกองกำลังทหารชายแดน
ประจำทิศตะวันออกเฉียงเหนือของแคว้นต้าถัง
เคยได้รับคำสั่งให้ไปสืบสวนสาเหตุการตายของจางอี่ฉี

- * ชูเจิง   แม่ทัพแคว้นต้าถังได้รับพระราชโองการให้เดินทางไป
ราชสำนักจู้จี้เพื่อเจรจากับพวกคนเถื่อน

- * เจิงลี่เสวี่   หัวหน้าหน่วยโองการฟ้าของอาศรมเทพแห่งซีหลิง
อายุประมาณสามสิบ แต่กลับผมเผ้าขาวโพลน

- * เยี่ยหงอวี   ผู้มงายยุทธ์ หนึ่งในสามผู้มงายในปฐพี มงาย
ในการฝึกฉาน พิสูจน์ฉาน สังกัดหน่วยพิพากษา
อาศรมเทพ สวมอาภรณ์สีแดงสดใส ขาดอีกเพียง
ก้าวเดียวก็จะเข้าสู่ด่านรู้ชะตา นิสัยพระนางถือดี
มีความมั่นใจสูง ชอบทำต่อสู้อย่างอดฝีมือ

- * เหลียนเซิง   มหาเถระพิทักษ์กฎของนิกายพุทธ อดิตต้าเสินกวน
หน่วยพิพากษาของอาศรมเทพแห่งซีหลิง เดิมทีคือ
คุณชายในตระกูลทรงอิทธิพลของแคว้นซ่ง ต่อมาเป็น
เพราะสูญเสียภรรยา จึงรู้แจ้งเห็นจริงในมรรค แดกฉาน
ทั้งเต๋าและพุทธ เชี่ยวชาญสรรพวิชาในโลก

- * สวีต้อ แม่ทัพใหญ่เงินแก้วของต้าถัง บุคคลอันดับหนึ่งทางการทหารของแคว้น เคยร่วมมือทำงานกับเหยียนเซ่อต้าซือมาก่อน
- * ซย่าโหว ศิษย์ของเหลียนเซ็งต้าซือ เดิมเป็นคนพรรคมาร ต่อมาสวามิภักดิ์ต่อต้าถัง แล้วยังเป็นเค่อซิงของอาศรมเทพแห่งซีหลิง ถูกสงสัยว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีฆ่าล้างบ้านแม่ทัพเซวียนเวยเมื่อสิบกว่าปีก่อน
- * ถัง ศิษย์สัจญ์จระทิวปฐพีของพรรคมาร มีผละกำลังมหาศาลเพื่อสังหารศิษย์ทฤษฎของพรรคจึงเดินทางมาทุ่งร้าง
- * กูซี ที่ปรึกษาทางการทหารในสังกัดของซย่าโหว จงรักภักดีต่อซย่าโหว เดิมคือคนที่อาศรมเทพแห่งซีหลิงส่งมาไว้ข้างๆ ซย่าโหว
- * หวังจิ่งเลวี่ ผู้ฝึกฆานที่มีฉายาว่า 'ต่ำกว่าด่านรู้ชะตาไม่แพ้ใคร' เดิมเป็นกำลังพลในสังกัดของซินอ๋อง หลังถูกเรียกใช้ไปปฏิบัติภารกิจที่ศาลาซุนเฟิงก็ถูกส่งตัวไปรบที่ชายแดนทิศใต้ บัดนี้เป็นผู้ได้บังคับบัญชาที่สวีต้อไว้ใจ
- * จูเก่ออู่เหริน ขุนนางสูงสุดของหน่วยเทียนซู่ ประจบสอพลอพระอัศวมเหสี เป็นที่เล่าลือกันว่ามันฝึกฆานไม่เป็น แต่กลับสามารถควบคุมดูแลเหล่าผู้ฝึกฆานให้อยู่ในระเบียบวินัยได้

- * หลิวไป เทพกระบี่แห่งหนานจิ้น ได้รับการยอมรับว่าเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งในปรูฟี่ เป็นคนทะนงถือดีและมีความมั่นใจในตัวเองอย่างถึงที่สุด
- * กวนไห้ ศิษย์ก้นกุฎิของมหาเถระอาวุธวัดลั่นเคอ เป็นเพราะอาจารย์เคารพเลื่อมใสในตัวจอมปราชญ์แห่งสถานศึกษา จึงบังเกิดโทษะ
- * เต้าสื่อ หลวงจิ้นบำเพ็ญทุกรกิริยาแห่งวัดไปถ่าแคว้นเยวี่หลุน เดิมที่ฝึกฆานอยู่ที่วัดเสวียนคง เป็นศิษย์น้องของซีเนี่ยนศิษย์สัจจรัท่วปรูฟี่ของนิกายพุทธ มีด้านฆานลึกล้ำ
- * จอมปราชญ์ อาจารย์ใหญ่ของสถานศึกษา เป็นอาจารย์ของหนึ่งเซวี่ยสอนศิษย์ทุกประเภท อยู่ร่วมกับศิษย์ทั้งหลายอย่างสนิทสนมกลมเกลียว จุดเด่นอยู่ที่เป็นคนรูปร่างสูงใหญ่ยิ่ง
- * หลิวอั้ง จอมกระบี่จากแคว้นหนานจิ้น น้องชายของเทพกระบี่หลิวไป ชื่อเสียงไม่โด่งดัง แต่ความสามารถที่แท้จริงไม่ธรรมดา ถูกกำหนดให้เป็นผู้นำศาลากระบี่รุ่นต่อไป
- * ซย่าเทียน น้องสาวของซย่าไหว เดิมคือปราชญ์หญิงของพรรคमार ปัจจุบันเป็นพระอัครมเหสีของแคว้นต้าถัง

- * หวงซิง   เจิงเหมินกลางของเมืองฉางอัน มีหน้าที่ควบคุมดูแลการเปิดปิดประตูเมือง ประตูพระราชวัง และประตูด่านหนักทั้งหลาย ขึ้นชื่อว่าเป็นคนเอาการเอางาน จิตใจสัตย์ซื่อมือสะอาด

- * อวี๋สู่ยจู่   รองแม่ทัพของกองกำลังรักษาประตูเมือง มีหน้าที่คุ้มกันหวงซิงตรวจตราและเดินลาดตระเวนประตูเมือง ในอดีตเคยเป็นทหารใต้ร่มธงเดียวกัน

- * จงหลี่   คนสกุลจงเขตหยางกวนที่มีเชื้อสายตรง มีปัญหากับคนในตระกูลจึงถูกขับไล่ออกมา ปัจจุบันทำอาชีพประมวลขายของอยู่ในแคว้นซ่ง ได้รับการยกย่องให้เป็นนักค้าภาพอันดับหนึ่ง

- * ซ่งเคอ   อวี๋สี่้อของแคว้นต้าถัง ถือกำเนิดจากสกุลซ่งเขตชิงเหอ

- * เยี่ยชู่   คนของอารามจื่อโส่ว เป็นศิษย์สัญญาจรทั่วปฐพีของนิกายเฮ่าเทียน และเป็นพี่ชายของเยี่ยหงอวี๋ สวมอาภรณ์สีขาวยุติธรรมกระบี่ไม้ไร้ฝัก ไร้ผมทรงนักพรต พลังমানลึกล้ำจนยากที่จะหยั่งถึง

- * ซี๋เนี่ยน   ศิษย์สัญญาจรทั่วปฐพีของนิกายพุทธ มาจากวัดเสวียนคงสถานที่ที่เป็นปริศนา กัดลิ้นตัวเองขาดแล้วฝึกมานฉนีกโอบุษฐ์ เกือบจะสืบทอดไปแล้วยังไม่เคยอ้าปากพูดจา

* จักจั่นยี่สิบสามวรรษา ประมุขพรหมมาร เป็นบุคคลในตำนานที่ลึกลับที่สุดในโลกผู้ฝึกฌาน หลังพรหมมารถูกถล่มก็หายสาบสูญไป

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิตยสารเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

บทที่ 1

เรื่องในฤดูวสันต์

เวลาผ่านไปนาน ในที่สุดก็มาถึงรัชสมัยเทียนฉีปีที่สิบหกของ
แคว้นต้าถังซึ่งตรงกับรัชสมัยต้าจื้อปีที่สามพันสี่ร้อยสี่สิบเจ็ดของ
แคว้นซีหลิง และก็เป็นปีที่ในวสันตฤดูเกิดเรื่องราวขึ้นมากมาย

หลังหลบออกจากอาศรมเทพแห่งซีหลิงไปถึงหนึ่งปีเต็ม ในที่สุด
ผู้มั่งมายยุทธ์เยี่ยหงอวี่ก็กลับมา ท่ามกลางสายตาวาดหัวนั้พรันพริ้ง
ของบรรดาเสนาภวนและผู้คุ้มกฎ นางมิได้ออกแรงแม้แต่หยกก็สังหาร
เงินปาฉื่อไปราวกับอีกฝ่ายเป็นเพียงแค่เศษสวะตัวหนึ่ง ก่อนเดินเข้า
วิหารดำ

ทันทีที่ก้าวเข้าไป น้ำเสียงดุตันน่าเกรงขามก็ดังขึ้น พลั้งเสียง
อันแหลมคมดุจเข็มเหล็กหมื่นเล่มพุ่งเข้าครอบคลุมร่างนางไว้ภายใน
ชั่วพริบตา อานุภาพของพลังเสียงกระแทกใส่ผนังห้องจนหินดำแตก
กะเทาะร่วงกราว

"เจ้าคือศิษย์คนแรกที่ทรยศต่ออาศรมเทพแล้วยังกล้ากลับมา
หรือคิดจะมาขอรับโทษทัณฑ์"

แม้เสียงนั้นจะเสียดแทงแก้วหูสักเพียงใด แต่นอกจากนิ้วหน้า เล็กน้อยเยี่ยหงอว์ก็ไม่แสดงอาการปฏิกิริยาอื่นใดอีก

ลึกเข้าไปในตัววิหารหลังม่านไข่มุกที่แวววาวเป็นประกายงดงาม สามารถมองเห็นบัลลังก์หยกดำตัวใหญ่มหึมา กับเงาร่างที่นั่งอยู่บนนั้น ได้รำไร และเช่นเดียวกับหลายปีที่ผ่านมา เสียงของจ้าวบัลลังก์พิพากษา ยังคงให้ความรู้สึกอามหิตอหังการและเย้ยหยันดูแคลน คล้ายทุกอย่าง ตรงหน้ามันต่ำต้อยดั่งเช่นมดปลวก

ความเลื่อมใสศรัทธาเข้าเทียบของเยี่ยหงอว์มีแปลกปลอม ดังนั้น นางจึงไม่คิดว่าการที่ตัวเองจากอาศรมเทพแห่งซีหิงไปเป็นการชั่วคราว คือการทรมาน ทว่านางก็ไม่คิดจะให้คำอธิบายใดๆ กับบุคคลหลังม่าน นางแค่อยากเดินไปหน้าม่านไข่มุกแล้วทำสิ่งที่ตัวเองตั้งใจไว้ให้เสร็จ ก็เท่านั้น

นางเดินต่อเงียบบๆ ไม่ตอบคำถาม ชุดนักพรตสีฟ้าอมเขียวบนกาย พลัวไหววออยู่บนพื้นสีดำเป็นมัน มองไปคล้ายใบไม้ที่ล่องลอยอยู่ใน ความมืด ไม่มีอะไรสะดุดตาแต่กลับดึงดูดความสนใจเป็นอย่างยิ่ง

เส้นกวนที่ยื่นอยู่ข้างเสาดवादเสียงกร้าว

"บังอาจ!"

เส้นกวนอีกคนตวาดตาม

"บังอาจ!"

จากนั้นเส้นกวนอีกหลายคนก็พากันกรูออกมา ชายเสื้อคลุมสีแดง ของพวกมันเรียบบกกับพื้นวิหาร คล้ายโลหิตไหลนองอยู่บนพื้นก่อนรวมตัว เป็นสระโลหิตผืนหนึ่ง

"บังอาจ!"

เสียงตวาดด้วยความโกรธแค้นทยอยดังขึ้น แต่สีหน้าเยี่ยหงอว์

ไม่แปรเปลี่ยน ยังคงสงบนิ่งเย็นชา สาวทำเดินอย่างหนักแน่นมั่นคง เดิมทีนางก็เป็นคนพระนางถือดีอยู่แล้ว ดังนั้นมีหรือที่นางจะรู้สึกสะอึด สะเทือนต่อเสียงตวาดเหล่านี้

เหล่าเสนาภวนในวิหารเดือดดาลแทบคลั่ง ต่างแผดเสียงคำราม จนหน้าดำหน้าแดง แต่แปลกที่ไม่มีผู้ใดกล้าสะอึกกายเข้าไปขวางทาง แม้แต่คนเดียว มีหน้าซ้ำขณะที่เยี่ยงหวี่เดินฝ่าเข้าไป พวกมันยังรีบ ถอยหลบกันให้จ่าละหวั่น มองไปคล้ายไปไม้ไผ่หนึ่งร่วงตกลงไปใน สระโลหิต เพียงแต่โลหิตในสระกลับแหวกหนีเข้าหาฝั่ง มีกล้าสัมผัสถูก ไปไม่นานเลยแม้แต่บ่อย

ในที่สุดนางก็เดินมาถึงม่านไข่มุก มองจ้าวบัลลังก์ที่ยังคงนั่งทำคาง อยู่บนบัลลังก์ ท่าทางเหมือนกำลังขบคิดถึงปัญหาที่ยุ่งยากซับซ้อนอยู่ เยี่ยงหวี่ก็มึนศีรษะแสดงคารวะ สีหน้าเรียบเฉยเหมือนเช่นทุกครั้ง ดำเสนาภวนหน่วยพิพากษาเงยหน้าขึ้น สายตาแรงกล้ามองทะลุ ผ่านม่าน กล่าวซ้ำๆ ด้วยน้ำเสียงที่ไม่ยินยอมให้ผู้ใดปฏิเสธ

"คุกเข่า"

เสียงนี้ไม่ดังไม่ค่อย แต่กลับทำให้เหล่าเสนาภวนทั้งหลายตื่นขึ้น จากภวังค์ ทั้งนี้เพราะในใจพวกมันความหวาดหวั่นพรั่นพรึงที่มีต่อ จ้าวบัลลังก์อยู่เหนือสิ่งอื่นใด พวกมันครุ่นคิด ต่อให้นางโศกดีได้ พลังฉานกลับคืนมา กลายเป็นผู้มั่งงายยุทธ์ที่นำกลัวคนเดิม แต่ที่นี้คือ วิหารของหน่วยพิพากษา ผู้ที่นั่งอยู่หลังม่านคือจ้าวบัลลังก์ที่ไร้ผู้เทียมทาน ฉะนั้นนอกจากคุกเข่าลง นางยังมีปัญญาทำอะไรได้อีก

เหล่าเสนาภวนยกมือชี้เยี่ยงหวี่ที่ยังคงยืนก้มหน้านิ่ง ตวาดพร้อมกัน เป็นเสียงเดียว

"คุกเข่า!"

"คุกเขา!"

"คุกเขา!"

เสียงของพวกมันดังกึกก้องสะท้อนไปทั่วตัววิหาร

ตอนยังเป็นผู้มงายยุทธ์ เยียหองอวีไม่เคยคุกเขาให้กับจำวบัลลังก์ผู้นี้ ต่อมาเมื่อสูญเสียตำแหน่งมาน มีโชผู้มงายยุทธ์คนเดิมอีก นางเคยคุกเขาให้มันครั้งหนึ่ง ครั้งนั้นนางถูกมันกดดันและสบประมาทอย่างไม่ไว้หน้า นับจากวันนั้นเป็นต้นมานางจึงสาบานกับตัวเอง หากยังไม่สามารถครอบครองพลังที่ยิ่งใหญ่พอที่จะไม่ต้องคุกเขาให้กับผู้ใดอีก นางจะไม่ขอเหยียบย่างเข้ามาในวิหารหน่วยพิพากษาแม้แต่ก้าวเดียว

ดังนั้นการที่นางเดินเข้ามาในวันนี้ย่อมหมายถึงว่านางไม่คิดจะคุกเขาให้ผู้ใดอีก

"ข้าจะคุกเขาให้เฉพาะคนที่คู่ควรเท่านั้น"

เยียหองอวีตอบ

จำวบัลลังก์ยึดตัวนั่งตรง ถามเสียงเรียบ

"อย่างเช่นผู้ใด"

เยียหองอวีตอบ

"อย่างเช่นเฮ่าเทียน เจ้าอาราม เจ้านิกาย จำวบัลลังก์โองการฟ้า จำวบัลลังก์เหลียนเซิง"

"นี่เจ้ากล้าเอาเข้าไปเทียบกับอสูรพรรคมารอย่างเหลียนเซิงเชียรวี!"

น้ำเสียงของจำวบัลลังก์เปลี่ยนเป็นเย็นยะเยียบ

เยียหองอวียิ้มหยัน

"ท่านยังสู้กลีบบัวเหี่ยวๆ กลีบหนึ่งของจำวบัลลังก์เหลียนเซิงไม่ได้ เอาไปเทียบกับันนับว่าไม่สมควรจริงๆ"

จำวบัลลังก์หน่วยพิพากษาพลันหัวร่อ เสียงหัวร่อของมันเต็มไปด้วย

ความเดือดดาลไร้ปราณี

"อย่าคิดว่ามีหน่วยโองการฟ้ากับพี่ชายคอยปกป้องแล้วข้าจะไม่กล้าฆ่าเจ้า! อย่าลืม ที่นี่คือวิหารหน่วยพิพากษา พวกเรามีกฎที่เข้าเทียบประทานให้!"

เย้ยหยงอวีงเงหน้าขึ้นสบตาอีกฝ่ายอย่างไม่สะทกสะท้าน

"ความเดือดดาลของหน่วยพิพากษสมควรเป็นอัคคีเทพของเจ้าเทียบ แต่ความเดือดดาลของท่านในตอนนี้อาจเป็นได้แค่เสียงหัวร่อเท่านั้น ช่างน่าขบขันสินดี"

หลังม่านมีเสียงอุทานดังเอ๊ะ นั่นเป็นเพราะจำวับลดงก็หน่วยพิพากษาเพิ่งค้นพบเรื่องเหนือความคาดหมายจากแววตาของนางน้ำเสียงของมันเปลี่ยนเป็นอ่อนลงทันที

"คิดไม่ถึงว่าเจ้าจะกลับคืนสู่ตำแหน่งเดิมได้ นับว่าอยู่นอกเหนือความคาดหมายของข้า เอาเถอะ หน่วยพิพากษาไม่ปฏิเสธคนมีความสามารถ เช่นนั้นเจ้าก็กลับมารับตำแหน่งหัวหน้าหน่วยตามเดิมก็แล้วกัน"

จำวับลดงก็หน่วยพิพากษาเป็นตัวแทนเจ้าเทียบลงโทษผู้กระทำผิดต่อภิกษา รักษาและปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ที่วางไว้อย่างเย็นชาไร้น้ำใจสำหรับหน่วยพิพากษา พลังความสามารถอยู่เหนือสิ่งอื่นใด ผู้ที่อ่อนแอสมควรถูกกดขี่ข่มเหง ผู้ที่เข้มแข็งสมควรได้รับทั้งอำนาจและเกียรติยศ หากสูญเสียความสามารถความเข้มแข็งก็ย่อมไม่มีคุณสมบัติได้รับอำนาจและเกียรติยศที่วันนี้อีก และไม่แน่ว่ากระทั่งชีวิตก็อาจจะรักษาเอาไว้ไม่ได้ แต่หากได้พลังความสามารถกลับคืนมาก็ย่อมกลับคืนสู่ตำแหน่งเดิมได้อีกครั้ง

สำหรับคนนอก นี่คือเรื่องเหลือเชื่อ แต่สำหรับคนในหน่วยพิพากษา

นี่คือเรื่องที่ถูกทำนองคลองธรรมยิ่ง บรรดาเสนาทนายในชุดเสื้อคลุมสีแดง พอได้ยินคำของจ้าวบัลลังก์ก็พากันล่าถอยไปยืนด้านข้างอย่างสงบ ตามความคิดของพวกมัน สิ่งที่เกี่ยวข้องที่^๑ต้องการก็คือคำพูดประโยคนี้ ของจ้าวบัลลังก์เท่านั้น

เยี่ยงหวี^๒ฟันลดตำแหน่งของตัวเองจนพลังความสามารถเสื่อมถอย อย่างหนัก ไม่มีหวังที่จะกลับมาเป็นผู้มั่งงายยุทธคนเดิมอีก ดังนั้น นางจึงได้เห็นความเป็นชาอำมหิต และยิ่งถูกเหยียดหยามดูแคลน ต่างๆ นานา บัดนี้พลังมานของนางไม่เพียงแค่วอนกลับคืน ซ้ำยังแกร่งกล้าขึ้นกว่าเดิม นางจึงมีคุณสมบัติได้รับอำนาจและเกียรติยศ เหมือนแต่ก่อนเก่า ทว่าจะให้นางลืมนความอัปยศที่ผ่านมา ปล่อยให้ จ้าวบัลลังก์หน่วยพิพากษาลบทิ้งด้วยคำพูดเพียงแค่ประโยคเดียวเสมือน เรื่องราวทั้งหมดไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนอย่างนั้นหรือ

ต้องรู้ว่าตำแหน่งเสนาทนายของอาณาจักรแห่งซีหลิงอยู่ใต้เขาเทียน เพียงหนึ่งเดียวแต่อยู่เหนือผู้คนนับล้าน ฐานะจึงสูงส่งเป็นอย่างยิ่ง แม้แต่เจ้านิกายก็มีอาจตำหนิหรือชักใช้ไล่เลียดตามใจชอบ การที่ ตำแหน่งหน่วยพิพากษายินยอมให้เยี่ยงหวี^๓หวนคืนสู่อาณาจักร กลับคืนสู่ตำแหน่งหัวหน้าใหญ่หน่วยพิพากษาในทันทีก็นับว่าใจกว้าง มากพอแล้ว ทว่าจะให้มันกล่าวคำขอโทษด้วยนั้น เมีนเสียเถอะ เพราะ แต่ไหนแต่ไรมาหน่วยพิพากษาของอาณาจักรแห่งซีหลิงมิใช่สถานที่ ที่มีน้ำใจ

เยี่ยงหวี^๔เองก็มีไซ่คนมีน้ำใจ พอฟังอีกฝ่ายกล่าวจบ มุมปากก็ หยักขึ้นเป็นรอยยิ้ม ช่วงเวลาที่รอยยิ้มงามผุดผาดคลี่ขยาย เบื้องหน้า สายตางพละนผุดภาพขึ้นมากมาย

ท่ามกลาง่านหิมะบนทะเลสาบเยียนหมิง ขณะด้านรับการจู่โจม

ของหอกเหล็ก หนึ่งเขยี่วั้งดาบกลับ จากนั้นใช้ดาบแทนกระบี่แทงใส่ท้องของชยาโหว

ภายในห้องศิลาได้แสงสลัวของตะเกียง นางฉีกซองจดหมายดึงกระดาษออกมา ภาพกระบี่บนนั้นกลายเป็นม่านที่ขุ่นคลั้กที่เชื่อมกรากสายหนึ่ง

ในสำนักพรกรรมาร บนเขาโครงกระดุก จ้าวบัลลังก์เหลียนเซิงที่ผอมแห้งจนมีสภาพคล้ายโครงกระดุกจับไหล่ทั้งสองของนางไว้แน่น ก่อนก้มลงกอดทั้งเนื้อหนังนวลเนียนของนางกินด้วยสีหน้าเปี่ยมเมตตา

ที่ก้นทะเลสาบดำหมิง ก้อนหินที่มีเหลี่ยมคมจำนวนมากมายับไม่ถ้วนขวางทางข้างหน้าเอาไว้ หลังขีดตะไคร่น้ำที่จับอยู่บนหินก้อนหนึ่งออก นางก็พบเห็นรอยกระบี่สองรอยที่เคอเขียนเชิงของสถานศึกษาทิ้งไว้

ภาพทั้งหมดผ่านสายตานางไปอย่างรวดเร็ว รอยกระบี่สองรอยสุดท้ายรวมกันเป็นหนึ่งเดียว ตกลงบนกระดาษสีเหลือง ตกลงบนทะเลสาบน้ำแข็ง ตกลงในสายตาและจิตใจนาง แล้วเข้าไปในฝักกระบี่ที่ห้อยไว้ข้างเอว

เยื้องหวี่ชักกระบี่ออกจากฝัก แทงใส่มานไข่มุกด้วยความเร็วปานสายฟ้าแลบ!

วิหารดำของหน่วยพิพากษาซึ่งถูกสาดส่องด้วยแสงตะวันจนดูงดงามน่าเกรงขามจู่ๆ ก็สิ้นไหว ผุ่นดินผุ่นหินจำนวนมากมายมหาศาลฟุ้งกระจายออกจากตัววิหาร บดบังทัศนียภาพภายนอกจนมองอะไรแทบไม่เห็น

แทบจะในเวลาเดียวกัน ภายในวิหารสีขาวบริสุทธิ์ที่ตั้งอยู่ชั้นบนสุดก็เกิดเสียงสนับปาดดังลั่นไปไกลทั่วทั้งหุบเขา รวากับเทพ

บนสวรรค์ได้รับความแตกตื่นตกใจอันใด ส่วนในวิหารเทพอีกหลังกลับมีเพียงเสียงถอนหายใจเบาๆ ของด้าเสินกวนหน่วยโองการฟ้าเท่านั้น

สภาพภายในวิหารดำเนินพิพากษาบัดนี้ดูน่าตระหนกเป็นอย่างยิ่ง เส้นกวนในชุดเสื้อคลุมสีแดงต่างก็ทยอยล้มลง ม่านไข่มุกผืนนั้นถึงกับแหลกละเอียดเป็นผุยผง

เยี่ยหงอวี้อยู่หน้าบัลลังก์หยกดำ มือขวาที่ถือกระบี่สั้นเล็กน้อยโบหน้าขาวเผือดดูเฉยชาเป็นอย่างยิ่ง

นางตั้งกระบี่ที่แทงลึกอยู่ในอกของด้าเสินกวนออกช้าๆ เลือดมากมายฉีดพุ่งออกมา ย้อมเสื้อคลุมเทพให้เปียกชุ่มทั้งยังกระเซ็นเลอะชุดนักพรตบนตัวนางเป็นดอกดวง

ด้าเสินกวนหน่วยพิพากษาขมวดคิ้วขณะก้มหน้ามองแผลที่หน้าอก รำพึงเสียงแผ่วเบา

"ไม่มีเหตุผล"

เยี่ยหงอวี้อกล่าว

"ท่านพูดเอง นี่คือนกที่เข้าเทียบประทานให้แก่พวกเรา เช่นนั้นขอเพียงข้ามีความสามารถพอ ก็ฆ่าท่านได้โดยไม่มีคามผิด"

โบหน้าของด้าเสินกวนหน่วยพิพากษาปรากฏแววจับปวดและโกรธแค้น มันยกมือขึ้น แต่ยังไม่ทันได้ทำอะไรก็สะท้านเอือกขาตใจตายไปเสียก่อน

เยี่ยหงอวี้อกระซากร่างที่ชุ่มโชกไปด้วยโลหิตลงจากบัลลังก์ ก่อนขึ้นไปนั่งแทน ตอนก้าวขึ้นบัลลังก์นางเหยียบย่ำลงบนศพของด้าเสินกวนหน่วยพิพากษา ใช้ร่างที่เคยยิ่งใหญ่เกรียงไกรต่างบ้านได้

นับจากนี้ไป อาศรมเทพแห่งนี้จึงมีด้าเสินกวนหน่วยพิพากษาคคนใหม่แล้ว

บัลลังก์หยกดำบัดนี้ชุ่มโชกไปด้วยโลหิต หยดเลือดเล็กๆ บน
ชุดนักพรตของนางจึงไม่มีอันใดสะดูดตา แต่ก็กลับให้ความรู้สึกเย็นชา
อำมหิตอย่างถึงที่สุด

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622665.html>